

ET TILFÆLDIGT SAMMENFALD?

Af Flemming Røgilds

Jeg er så heldig, at jeg har overlevet en blodprop i hjertet. Jeg har imidlertid ikke, uanset hvor fristende det kan være, nogen forestilling om, at det er andet end tilfældigheder, der har ført til, at jeg i februar 2008 er indlagt på Rigshospitalets hjertemedicinske klinik, efter at overlæge Kari Saunamäki har fjernet blodproppen i mit hjerte ved hjælp af en ballonoperation, samtidig med at der næsten hver nat sættes ild til flere og flere byer i landet. Jeg har i de sidste par år interesseret mig for, hvorfor der på et og samme tidspunkt både forekommer en række komplekse transkulturelle møder og lige så komplekse former for chikane, diskrimination, racialiseringsprocesser, racistiske overfald og mord i storbyernes sociale rum. Jeg ærgrer mig derfor over at skulle være bundet til en hospitalsseng frem for at få mulighed for at undersøge, hvad den anden Muhammedkrise i februar 2008 er udtryk for, men er ikke desto mindre glad for at have fået en form for respit, før jeg igen skal banke på himlens dør.

En elefant på brystkassen og hvad derefter fulgte

Min mor døde i en alder af 90 år i sommeren 2007. I løbet af efteråret 2007 solgte min bror og jeg vores barndomshjem i Højbjerg uden for Århus, og den 10 februar havde vi aftalt, at min bror skulle komme med de sidste rester heraf til forskellige adresser i København. Flytningen blev afsluttet med en middag på en indisk restaurant på Amagerbrogade for resterne af vores familie. Jeg havde i længere tid mærket en trykken i brystet, hvis jeg drak en øl, men ved denne lejlighed holdt jeg mig ikke tilbage. Der var jo noget, der skulle fejres. Men da vi kom hjem, fik jeg det enorm dårligt med smerter i den venstre arm og brystet. Angina Pectoris i højeste alarm tror jeg roligt, man kunne kalde det. Jeg havde aldrig haft så alvorlige smerter. Det var ligesom at have en elefant stående på brystkassen, har jeg senere betegnet det som. Forsøgte at ignorere det ved at lægge mig til at sove men da jeg vågnede op halvanden time efter uden at smerterne havde fortaget sig, ringede vi til vagtlægen, der så tilkaldte ambulancen, så jeg kunne få noget ilt og dermed en form for lindring for smerterne, hvorefter de sendte mig hen på Rigshospitalet til en ballonudvidelse for en blodprop i hjertet. Det viste sig, at jeg havde en forkalket kransåre, hvor der også havde været en blodprop, som jeg dog ikke havde været klar over, og at der var så meget vand i lungerne, at det formodentlig er den forkalkede hjerteklapp, der er skyld i det. Så jeg har været på Rigshospitalet i lidt over en uge til behandling for en blodprop i hjertet, og efter diverse undersøgelser af min lungekapacitet og en scanning af hjertet og dets funktioner er jeg blevet indstillet til behandling i form af en operation for den aortastenose, jeg har omkring aortahjerteklappen. Jeg kunne dog ikke blive opereret den første måned, da jeg får en masse blodfortyndende medicin. Så det bliver det, det næste halve år kommer til at gå med, hvis jeg i øvrigt overlever operationen, tænkte jeg. I mellemtiden kunne jeg glæde mig over masser af fine hilsner fra familie og venner i forbindelse med mit ophold på Rigshospitalets Hjertemedicinske Afdeling 2143 og 2144 fra 10 februar 2008 til 18 februar 2008. Men bortset fra omstændighederne har den behandling, jeg har fået, været upåklagelig, selv om det er sygeplejerskerne, jeg har kommunikeret mest med, når jeg har skullet forsøge at fordøje tingenes tilstand.

Jeg var frygtelig bange for at skulle have brystbenet skåret op i forbindelse med den kommende hjerteoperation. Jeg gik til en hypnoterapeut for at få hjælp til at tøjle den angst, der dominerede perspektivet. Jeg læste Bernie S. Siegel, den amerikanske kirurg, der slår til lyd for, at sjælen også styrer kroppen, og kan være med til at hele de indgreb, vi gør i denne. Jeg lavede et udkast til min

Foto: Tine Rask Eriksen

sidste vilje og snakkede med min livsledsager herom, og så blev det hele væltet, da sygeplejerskernes strejke i foråret 2008 fik afdelingen på Rigshospitalet til at udskyde datoen for min operation i det uvisse. Jeg følte mig magtesløs et par dage og var lige ved at tage hen på afdelingen for at banke i bordet og sige, at mit liv også var i fare, og at jeg ikke kunne tåle en udsættelse af operationen. Men kom ikke længere end til Rigshospitalets hovedindgang, førend jeg vendte om og tog hjem igen og skrev et brev til dem i stedet. I slutningen af maj 2008 blev jeg indlagt til en udskiftning af min aortaklap med en biologisk, ikke en metal som jeg oprindeligt havde troet. Jo yngre man er, jo større er sandsynligheden for, at man får en metal hjerteklap, har jeg erfaret. Og jo ældre man er, jo større er sandsynligheden for, at man får udskiftet den biologiske hjerteklap, man har fået indsat, gennem lysken frem for endnu engang at skulle i en lunge-hjertemaskine. Den første gang havde jeg fået noget beroligende efter selv at have barberet den værste behåring af brystet, og Inger var kommet for at følge mig ned til operationsafdelingen. Så jeg var fortrøstningsfuld. Det tog dog sin tid, førend jeg vågnede op på opvågningsafdelingen. Operationen havde været lang. Jeg havde både fået et nyrechock og hjerte-flimmer undervejs, og der skulle to sygeplejersker til for at vække mig, når jeg var ved at overgive mig til trætheden og resterne af bedøvelsen. Ingers regelmæssige besøg med hilsner hjemmefra og informationer om processen var dog med til at begrænse opholdet på intensiv-afdelingen til nogle dage, og da jeg så kom tilbage til sengeafsnittet, kunne jeg langsomt begynde at møde verden igen, langsomt begynde at spise sammen med de øvrige patienter, langsomt begynde at gå med et gangstativ ned ad gangen, langsomt begynde at tage imod besøg og langsomt begynde at tro bare en smule på påstandene om, at jeg om nogle måneder ville være som ny igen. Jeg var frygtelig bange for at skulle få brystbenet skåret op i forbindelse med den kommende operation. Og jeg er, bilder jeg mig ind, også blevet ny igen. Sommetider tror jeg endda på, at jeg er blevet mere menneskelig og i besiddelse af en større forståelse for andre. Men det er måske bare et tilfældigt sammenfald? Andre gange er jeg lidt mere skeptisk på det punkt. Så 8 år efter de 3 uger i maj 2008, hvor jeg opholdt mig på Rigshospitalet, er elefanten stadig i rummet. Den står bare og gemmer sig bag gardinet og lader mig om resten.

Husk at huske.

Jeg er træt af at skulle huske min hjertemedicin og nitro'en
 Jeg er træt af at skulle huske høreapparater, batterier og rensemidler til filtret
 Jeg er træt af at skulle huske klister til min nye protese i overmunden
 Jeg er træt af at skulle huske det døgn jeg mistede under operationen
 Jeg er træt af at skulle huske at møde verden med et smil
 Jeg er træt af at skulle huske at holde mig sund (for)
 Jeg. Er. Fyldt. Med. Skavanker.
 Og. Rasende.